

Het geheim van de tovenaars.

Een wijze tovenaars was goed bevriend met de andere tovenaars uit de streek. Wanneer hij hun uitnodigde, genoten ze telkens weer van hun kopje thee en meer dan eentje. Niemand kon thee zetten als hun gastheer. Ze waren er onmiddellijk goedgehumid door, en ook voor een lange tijd, van allerlei kwaaltjes gespaard. Ze hadden geheime bijeenkomsten, bezaten veel kennis en ook veel toverkracht, nochtans was hun gastheer hun meerdere. Opnieuw kwamen ze samen en het werd een avond vol toverkunst. Toen hij hun buitenleidde, voelde de tovenaars zich tevreden, maar zijn boezemoriend woonde ver, elf bergen lagen tussen hun. Daarom besloot hij naar hem toe te gaan. Er was echter ook nog een andere reden, op de voorlaatste berg, waar zijn vriend woonde, groeide een zeldzame plant waar mee hij de thee kon maken. Via hun glazen bol zagen de twee vrienden elkaar en maakten een afspraak. De wijze tovenaars had echter ook zijn glazen bol betoverde, zodat niet iedereen kon zien, wat hij van plan was. Zo kwam hij tot de voorlaatste of tiende berg. Hij had onder zijn wijde mantel een linnen zak, waarin hij verschillende planten kon drogen voor de thee. Onder de weg had hij veel meloenen en pompoenen betoverd, die steeds een andere koets werden. Een paar katten, honden, kippen, muizen en ratten werden ook voor een korte tijd koetsiers. Aan de voorlaatste berg ging hij te voet. Maar! Ontsteld zag hij, dat de planten weg waren, de hellingen waren begroeid met gras, die door de vele schapen gelust werden. Hij had slechts een paar takjes mee enkele kopjes thee voor hun beiden. De begroeting was zeer hartelijk. Ze dronken hun thee en voelden zich opperbest en bleven een week bij elkaar. Toen vertrok hij. Eens terug, ging hij naar het dal, waar de schapen aan het grazen waren. Ook op de hellingen stond er een kudde. Daar ontdekte hij een blokhut voor de herder. "Zijn er geen planten meer behalve gras?" vroeg hij hoopvol. "Neen" antwoordde deze "Een bosbrand" heeft alles verbrand." De wijze tovenaars was nu heel droevig en ook... hij kon zelfs geen enkel kopje thee meer maken voor zich zelf. Toen keek hij in zijn glazen bol en zag een zwarte weg, die naar beneden leidde. Benieuwd toog hij op stap. Het werd avond en nacht. Vermoeid zette de tovenaars zich tegen een boomstam neer en viel in slaap. Hij droomde van vele vurige ogen, die van uit de as medelijdend naar hem keken. Sommigen knipoogden zelfs naar hem! Bij het ontwaken voelde de tovenaars zich getroost en wist dat hij de planten zou vinden. Hij keek naar die zwarte weg en zag dat dit pad bestrooid was met as... "Van de planten natuurlijk" wist hij. Hij vulde zijn linnen zak met as en ging naar huis. "Dit is het stoffelijk overschot van mijn duurzame planten" sprak hij bezwerend en daar verscheen de vuurgeest aan hem, als een grote kaarsolam en veranderde de as in prachtige zeldzame planten voor wel honderden tasjes thee. "Dank u" riep hij verheugd, hij zette thee, droogde de planten, maar plantte er ook enkele in zijn eigen

Het geheim van de tovenaar.

---

boomgaard. Het werd avond en warempel, de olam van de kaars op tafel knipoogde ook naar hem. Toen betoverde hij zijn moestuin, zodat de planten onzichtbaar bleven. Dit was en bleef het geheim van de tovenaar.